

NL — Na zijn vorige film, 'De geschiedenis van het varken (in ons)', houdt Jan Vromman onze samenleving een nieuwe spiegel voor. Die van de volksdemonstraties, traditionele stoeten en optochten maar ook de hedendaagse 'prides'. Een lange reeks aan rituelen die verbonden worden door een mengeling van feestelijkheid, transgressie, het verlangen erbij te horen, maar evenzeer om toeristen aan te trekken of de gevestigde orde te bevestigen. De documentairemaker, die een titel heeft gekozen met een knipoog naar het mythische "Les statues meurent aussi" van Alain Resnais en Chris Marker, kijkt naar de reuzen van de optochten door de ogen van drie generaties. Doorheen de vele optochten is er als rode lijn het verhaal van Frans, grootvader van Jan (die in werkelijkheid zijn oom was), en die vertolkt wordt door een acteur en een hond. Frans was de stoeten-bouwer en ontwerper voor Vlaamse steden en dorpen tussen 1954 en 2005, waarvan in de film ongelooflijke archiefbeelden worden gebruikt. De zoon is Jan, de tweede generatie, die de geschiedenis van de processies in de context plaatst van optochten, carnavals en processies, met hun inscenering, muziek, figuranten en politietoezicht. Dan komt de derde generatie in beeld, die van de zoon van de regisseur, op zoek naar een andere verbeelding en meer eigen-tijdse en spontane vormen. De straat heroveren, een gemeenschap vormen, van gedachten wisselen in de openbare ruimte, samen buiten zijn... "De straat is de moeder van de democratie", zegt Jan Vromman. Ze opgeven is het verliezen van de vrijheid.